

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 14. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218345152064/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Êtes-vous content, monsieur? – Oui, monsieur, je suis bien satisfait (meget mæt).

Alexander den Store sov med Homer under sin Hovedpude. Jeg nøjes med et Lexikon.

Frankrig er et udmærket Land, hvor man uden vidtloftige Forklaringer faar, hvad man ønsker sig og mere til. Et Vidunderland! Man forstaar ikke mere end hvert tiende Ord af, hvad de Folk siger. Men hvor man er glad over dette tiende Ord, som man forstaar. Man gemmer det som en Perle ... *une perle*. Man taler uforstaaeligt; men man faar dog sin Kuffert besørget, man finder sit Hotel, man bliver barberet, man spiser til Aften – hvad det altsammen koster, véd Franskændene saa udmærket at sige paa en forstaaelig Maade.

Ak, hvor er Menneskene falske! Og hvor har den tyske Impresario, som rejste sammen med mig, og som først udgav sig for Journalist, skændig skuffet mine bedste Forventninger! Han talte alle Sprog med lige Lethed og jeg med lige Slethed – og vi var Venner, vort Venskab strakte sig fra Rhinen til Scinen, fra Morgenen i Köln til Aftenen i Paris ... Da Laasen paa min Haandkuffert gik itu under Toldvisitationen i *Jeumont* og de seks Par hjemmestrikkede Strømper, som min Moder havde givet mig med, rullede ud, var han mig behjælpelig og havde strax en Rem, som han spændte om Kufferten. Til Gengæld lod han mig slæbe den Del af hans Bagage, han ikke selv kunde overkomme, og lod mig paa Venskabets Regning, og fordi han ikke selv havde vekslet Penge, betale alt, hvad han nød under Vejs. En sjælden Mand! han talte ogsaa dansk, kunde sige *smukke Pike* og vidste, at smaa Børn hedder *sno Bjørne*. Vi indrettede vor Kupé til Sovevæggen, for at han kunde finde den fornødne Hvile, og vi drak Kognak af det samme Glas, endskønt han var kommen fra det kolerafarlige Hamburg. Og jeg, som kunde min Heine, citerede for ham Digtet om de to Polakker:

«De drak af det samme Bæger, sov i den samme Seng. Én Lus og én Sjæl – kløede de sig begge omkap.»

Da vi skiltes paa Pariserbanegaarden, aftalte vi at ses tre Timer senere i *Folies-Bergère*, som han anbefalede mig meget, da det ligger nær ved mit Hotel, og da det er et Variététeater, hvor jeg strax forste Aften vilde få et dybt Blik ind i Paris.

Der sagde vi altsaa Farvel paa Banegaarden, jeg stod alene, og kun med fortvivlet Anstrængelse lykkedes det mig i denne Travlhed at